

Is aandeelhouder zodanig in rechten/belangen geschaad dat voortduren van aandeelhouderschap niet meer van hem kan worden geveerd?

Hof Amsterdam (Ondernemingskamer) 10-11-2020, ECLI:NL:GHAMS:2020:3345

Instantie

Hof Amsterdam (Ondernemingskamer)

Datum

10 november 2020

Magistraten

Mrs. G.M. Makkink, M.M.M. Tillema, A.J. Wolfs

Zaaknummer

200.267.812/01

JCDI

JCDI:ADS255443:1

Vakgebied(en)

Ondernemingsrecht / Rechtspersonenrecht

Brondocumenten

ECLI:NL:GHAMS:2020:3345, Uitspraak, Hof Amsterdam (Ondernemingskamer), 10-11-2020

ECLI:NL:GHAMS:2020:236, Uitspraak, Hof Amsterdam, 28-01-2020

Wetgeving

Art. 2:339, 2:343 lid 1 BW

Essentie

Aandeelhoudersgeschil. Uittredingsprocedure.

Is in casu een aandeelhouder zodanig in zijn rechten of belangen geschaad dat het voortduren van zijn aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van hem kan worden geveerd?

Samenvatting

Van der Sangen en Van Zoggel waren met elkaar gehuwd. Ten tijde van het huwelijk waren zij gezamenlijk houder van 100% van de aandelen in een holding die destijds 100% van de aandelen in Vastgoed B.V. ("Vastgoed") hield. In het kader van de verdeling van de huwelijksgemeenschap is de holding gesplitst in twee nieuwe vennootschappen, te weten Van der Sangen Pensioen B.V. ("Sangen Pensioen") en Van Zoggel Pensioen B.V. ("Zoggel Pensioen"). Sangen Pensioen en Zoggel Pensioen zijn beiden bestuurder van Vastgoed en gezamenlijk bevoegd om Vastgoed te vertegenwoordigen. De zoon van het voormalig echtpaar heeft een aantal zaken van een dochtervennootschap van Vastgoed overgenomen. In het kader van die transacties is overeengekomen dat de zoon een jaarlijkse verblijfs- of gebruiksvergoeding betaalt voor het verblijf in een gebouw dat aan Vastgoed toebehoort ("de Vergoeding").

De zoon betaalt de Vergoeding niet aan Vastgoed waardoor Sangen Pensioen namens Vastgoed aanspraak maakt op betaling van de Vergoeding. Tussen Sangen Pensioen en Zoggel Pensioen wordt, als bestuurders van Vastgoed, geen overeenstemming bereikt over het treffen van maatregelen ter incasso van de vordering. Omdat beide bestuurders uitsluitend gezamenlijk bevoegd zijn Vastgoed te vertegenwoordigen, blokkeert Zoggel Pensioen volgens Sangen Pensioen incassomaatregelen. Sangen Pensioen stelt voorts dat er geen inzage wordt gegeven in de administratie en dat zij doelbewust op afstand wordt gehouden. In de onderhavige procedure stelt Sangen Pensioen op grond van artikel 2:343 BW zodanig in haar rechten en belangen geschaad te worden, dat het voortduren van haar aandeelhouderschap in redelijkheid niet verlangd kan worden. Sangen Pensioen vordert dat Zoggel Pensioen haar aandelen overneemt. De rechtbank heeft de vorderingen van Sangen Pensioen afgewezen waardoor Sangen Pensioen in hoger beroep ging. Het gerechtshof 's-Hertogenbosch verklaarde zich onbevoegd en verwees de zaak naar de Ondernemingskamer.

OK: Sangen Pensioen vordert veroordeling van Zoggel Pensioen op grond van artikel 2:343 BW, om de aandelen van Sangen Pensioen in Vastgoed over te nemen tegen betaling van € 58.381 dan wel een door de rechter te bepalen bedrag. De Ondernemingskamer oordeelt dat indien Zoggel Pensioen zonder valide reden heeft geweigerd de vordering van Vastgoed op de zoon tot betaling van de Vergoeding te incasseren, dat in beginsel een voldoende grond is voor toewijzing

van de uittredingsvordering van Sangen Pensioen. De (mogelijke) vordering op de zoon vormt immers het belangrijkste actief van Vastgoed. Indien Zoggel Pensioen zich echter als bestuurder van Vastgoed in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat Vastgoed diende af te zien van het incasseren van de vordering op de zoon, is de vordering tot uittreding niet toewijsbaar. De Ondernemingskamer geeft Zoggel Pensioen de mogelijkheid tot het leveren van bewijs van haar stellingen met betrekking tot de totstandkoming van de overeenkomst tussen Vastgoed en de zoon over de Vergoeding, met het oog op de beantwoording van de vraag of zij in redelijkheid als bestuurder van Vastgoed kon weigeren mee te werken aan het incasseren van de Vergoeding. Indien de Ondernemingskamer, na bewijslevering, oordeelt dat Zoggel Pensioen zonder redelijke grond haar medewerking aan het incasseren door Vastgoed van de vordering op de zoon heeft onthouden, is de vordering van Sangen Pensioen tot uittreding in beginsel toewijsbaar en zal de Ondernemingskamer in beginsel een deskundige benoemen ter vaststelling van de waarde van de aandelen waarbij in beginsel als peildatum van de waarde van de aandelen de datum van het tussenarrest geldt waarin de uittredingsvordering wordt toegewezen – voor zover dit zal geschieden. De Ondernemingskamer is in afwachting van bewijslevering en houdt iedere verdere beslissing aan.

Verwant oordeel

Zie ook:

- Hof Amsterdam (OK) 3 september 2019, ECLI:NL:GHAMS:2020:3222, RO 2020/12, JOR 2020/59;
- Hof 's-Hertogenbosch 16 juli 2019, ECLI:NL:GHSHE:2019:2543 (waarbij het Hof zich onbevoegd verklaarde en de zaak naar de Ondernemingskamer verwees);
- Rb. Den Haag 8 april 2020, ECLI:NL:RBDHA:2020:3000, RO 2020/45 (DPB/MNP c.s.);
- Rb. Noord-Holland 5 februari 2014, ECLI:NL:RBNHO:2014:1277, RO 2014/49;
- Rb. Noord-Holland 8 mei 2013, ECLI:NL:RBNHO:2013:CA1158, RN 2013/84 (Manyana/HRM);
- Rb. Rotterdam 22 juli 2015, ECLI:NL:RBROT:2015:6644, RO 2015/77 (Autom8-it);
- Rb. Zutphen 25 april 2012, ECLI:NL:RBZUT:2012:BW7993, RO 2012/50 (RuitenberG/STAK RuitenberG);
- J.A.G. de Boer, 'De materiële wijzigingen van de geschillenregeling onder het voorontwerp Wet aanpassing geschillenregeling en verduidelijking ontvankelijkheidseisen enquêteprocedure', MvO 2020 nr. 5 en 6;
- M.W. Josephus Jitta, 'Het Voorontwerp voor de Wet aanpassing geschillenregeling en verduidelijking ontvankelijkheidseisen enquêteprocedure', WPNR 2020, afl. 7268, p. 81-86;
- C.D.J. Bulten, *De geschillenregeling ten gronde* (Serie Van der Heijden Instituut nr. 108) (diss. Nijmegen), Deventer: Kluwer 2011.

Zie anders:

- Hof Amsterdam (OK) 24 september 2019, ECLI:NL:GHAMS:2019:3555, JONDR 2019/1476 (Widdershoven Holding B.V.);
- Hof Amsterdam (OK) 9 december 1993, ECLI:NL:GHAMS:1993:AC1175, NJ 1994/296 (Van Eyk Architectenburo);
- Rb. Amsterdam 13 mei 2015, ECLI:NL:RBAMS:2015:2801, RO 2015/44 (LDME/IW&E cs.).

Wenk

Deze uitspraak heeft betrekking op de uittredingsregeling. De uittredingsregeling maakt deel uit van de geschillenregeling die blijkens de wetsgeschiedenis ([Kamerstukken II 1984/85, 18905, 1-3](#)) bedoeld is om, zoals hier aan de orde, conflictsituaties in kleine (familie)vennootschappen, waar aandeelhouders nauw betrokken zijn bij de gang van zaken, te beslechten. Op grond van artikel 2:343 lid 1 BW kan "een aandeelhouder die door gedragingen van één of meer medeaandeelhouders zodanig in zijn rechten of belangen is geschaad dat het voortduren van zijn aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van hem kan worden gevergd, tegen die medeaandeelhouders een vordering tot uittreding [...] instellen". Wordt die vordering toegewezen, dan dient/dienen de andere aandeelhouder/s de aandelen van de eiser in de uittredingsprocedure over te nemen.

Jurisprudentie over de uittredingsvordering is beperkt maar in uitspraken van voorzieningenrechtshouders waarin uittreding in kort geding was gevorderd, is regelmatig sprake van een extra toets "zwaarwegende omstandigheden" sprake. De Ondernemingskamer heeft in 2019 (zie de uitspraak genoemd onder 'Zie ook' RO 2020/12) benadrukt dat een extra toets van "bijkomende zwaarwegende omstandigheden", "zwaarwegende gronden" of "verwijtbaarheid" niet is vereist. Blijkens de concept memorie van toelichting bij het Voorontwerp Wet aanpassing geschillenregeling en verduidelijking ontvankelijkheidseisen enquêteprocedure (2019) is "deze hogere lat onwenselijk" (concept-MvT, p. 10). De ontwikkelingen in de jurisprudentie vormen voor de minister aanleiding het voorstel te doen om de maatstaf voor uittreding te wijzigen. Voor uittreding vereist dat de gedaagde aandeelhouder(s) 'zich zodanig in strijd gedragen met hetgeen door redelijkheid en billijkheid wordt gevorderd' dat het voortduren van het aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer kan worden gevergd van de aandeelhouder die wenst uit te treden.

In de onderhavige zaak lijkt de Ondernemingskamer, net als in andere recente zaken (zoals RO 2020/12 en RO 2020/45),

op die wetswijziging te anticiperen en haar eerdere uitspraak te bevestigen dat geen extra toets vereist is. De beslissing op de uittredingsvordering valt of staat volgens de Ondernemingskamer bij de vraag of de vordering van de vennootschap (Vastgoed) op de zoon van de voormalige echtgenoten een redelijke grond heeft. Die vraag kan de Ondernemingskamer zonder aanvullend bewijs ten aanzien van de totstandkoming van de aan de vordering ten grondslag liggende overeenkomst niet beantwoorden.

Een laatste opmerking: De Ondernemingskamer is voor de geschillenregeling in hoger beroep exclusief bevoegd, tenzij partijen een afwijkende regeling hebben getroffen inzake bevoegdheid op grond van art. 2:337 lid 2 BW. In eerste aanleg heeft de rechtbank de uittredingsvordering afgewezen (die uitspraak is niet gepubliceerd). Appellante is vervolgens in hoger beroep gegaan bij het Hof 's-Hertogenbosch dat zich onbevoegd heeft verklaard (zie arrest van het Hof onder 'Zie ook') en de zaak naar de Ondernemingskamer verwezen.

F. Henke

Partij(en)

Arrest inzake

[A] B.V., appellante, advocaat: mr. L.P.M. van Erp, kantoorhoudende te Oss, tegen

[B] B.V., geïntimeerde, advocaat: mr. L.M. Dressel, kantoorhoudende te Best.

Uitspraak

Ondernemingskamer:

1. Het geding in hoger beroep

Partijen worden hierna [A] en [B] genoemd.

[A] is bij dagvaarding van 8 november 2017 bij het gerechtshof 's-Hertogenbosch in hoger beroep gekomen van het vonnis van de rechtbank Oost-Brabant van 9 augustus 2017 gewezen tussen [A] als eiseres en [B] als gedaagde (hierna: het vonnis).

Partijen hebben daarna — voor zover hier van belang — de volgende stukken ingediend:

- memorie van grieven met producties van 27 maart 2018;
- memorie van antwoord van 5 juni 2018.

Bij arrest van 1 oktober 2019 heeft het gerechtshof 's-Hertogenbosch zich onbevoegd verklaard en de zaak verwezen naar (de Ondernemingskamer van) het gerechtshof Amsterdam.

Op 23 juni 2020 heeft een comparitie van partijen plaatsgevonden ten overstaan van een door de Ondernemingskamer uit haar midden aangewezen raadsheer-commissaris.

Op 14 juli 2020 is arrest gevraagd.

[A] heeft, na wijziging van haar vordering in hoger beroep, geconcludeerd dat de Ondernemingskamer het vonnis zal vernietigen en

Primair

[B] zal veroordelen om de aandelen van [A] in [C] B.V. (hierna [C]) over te nemen tegen betaling van € 58.381 dan wel tegen een door de Ondernemingskamer vast te stellen prijs;

Subsidiar

zal bepalen dat [A] met uitsluiting an [B] gerechtigd is [C] en [D] B.V. (hierna [D]) te vertegenwoordigen en alle rechtshandelingen te verrichten die nodig zijn om de vorderingen van [D] en [C] op [betrokkene 1] (hierna: [betrokkene 1]) te incasseren;

Primair en subsidiar

[B] zal veroordelen in de kosten van het geding in beide instanties.

[B] heeft geconcludeerd tot bekrachtiging van het vonnis en afwijzing van de subsidiaire vordering, met veroordeling van [A] in de kosten van het geding in beide instanties.

Beide partijen hebben bewijs aangeboden.

2. De feiten

De feiten die rechtbank in het vonnis heeft vermeld zijn niet in geschil. Met aanvulling van in hoger beroep gebleken feiten gaat het om het volgende.

2.1

[Betrokkene 2] (hierna: [betrokkene 2]) en [betrokkene 3] (hierna: [betrokkene 3]) waren met elkaar gehuwd. Hun echtscheiding is op 1 mei 2012 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. [Betrokkene 2] is na de echtscheiding

naar de Filipijnen geëmigreerd.

2.2

Ten tijde van het huwelijk waren [betrokkene 2] en [betrokkene 3] gezamenlijk houder van alle aandelen in [E] B.V., die alle aandelen in [C] hield. [C] houdt alle aandelen in [D]. [D] dreef, vanuit een van [C] gehuurde bedrijfsruimte, een onderneming in [D].

2.3

In het kader van de verdeling van de huwelijksgemeenschap is [E] B.V. gesplitst in twee vennootschappen, te weten [A] en [B], die ieder de helft van de aandelen in [C] houden. [A] en [B] zijn beide bestuurder van [C]. Zij zijn gezamenlijk vertegenwoordigingsbevoegd.

2.4

[A] is, anders dan [B], niet geautoriseerd om zelfstandig betalingen te doen vanaf de bankrekeningen van [C] en [D]. Wel heeft [A] inzage in het verloop van die bankrekeningen. De administratie van [C] en [D] wordt gevoerd door een administrateur, [administrateur].

2.5

Bij schriftelijke overeenkomst van 31 januari 2012 heeft [betrokkene 1], de zoon van [betrokkene 2] en [betrokkene 3], de inventaris, de voorraad en de handelsnaam van [D] overgenomen tegen betaling van € 157.339. Tevens is overeengekomen dat [betrokkene 1] een jaarlijkse vergoeding van € 25.000 zal betalen aan [C] voor het gebruik van de bedrijfsruimte. Deze overeenkomst is als bijlage gevoegd bij het echtscheidingsconvenant dat op 28 maart 2012 door [betrokkene 2] en [betrokkene 3] is getekend.

2.6

[C] had de bedrijfsruimte op 1 november 2011 verkocht en geleverd aan de gemeente Bernheze, met dien verstande dat de gemeente de koopsom in termijnen, eindigend in september 2014 diende te betalen en [C] tot dan de beschikking hield over de bedrijfsruimte. Een deel van de koopsom, te weten € 38.000, is bovendien in depot gehouden in verband met door de gemeente mogelijk te maken saneringskosten, waaraan [C] maximaal € 38.000 diende bij te dragen.

2.7

[Betrokkene 1] heeft de verblijfsvergoeding niet aan [C] betaald. [A] heeft namens [C] aanspraak gemaakt op betaling van de verblijfsvergoeding door [betrokkene 1]. Tussen [A] en [B] is, als bestuurders van [C], geen overeenstemming bereikt over het treffen van maatregelen ter incasso van die vordering.

2.8

De gemeente heeft in september 2014 de laatste termijn van de koopprijs aan [C] voldaan en vanaf 1 oktober 2014 heeft [betrokkene 1] voor het gebruik van de bedrijfsruimte nog enige tijd een vergoeding betaald aan de gemeente.

2.9

Per 31 december 2015 had [D] een vordering in rekening-courant op [betrokkene 1] van circa € 5.258,57.

3. De gronden van de beslissing

3.1

[A] vordert primair veroordeling van [B] op de voet van artikel 2:343 BW, om de aandelen [A] in [C] over te nemen tegen betaling van € 58.381 dan wel een door de rechter te bepalen bedrag (hierna ook: de uitredingsvordering). Aan de uitredingsvordering heeft [A] kort gezegd het volgende ten grondslag gelegd.

- a. [Betrokkene 1] heeft nagelaten de door hem aan [C] verschuldigde vergoeding van € 25.000 per jaar over de periode van 1 februari 2012 tot 1 oktober 2014 te betalen. [C] heeft dus een vordering op [betrokkene 1] van € 66.666,67. [A] weigert als medebestuurder van [C] in te stemmen met het treffen van (rechts)maatregelen ter incasso van dit bedrag. Omdat beide bestuurders uitsluitend gezamenlijk bevoegd zijn, worden die maatregelen geblokkeerd door de opstelling van [B].
- b. [D] heeft een vordering in rekening-courant op [betrokkene 1] van € 5.258,57 per 31 december 2015, ten gevolge van door [D] ten behoeve van [betrokkene 1] betaalde facturen. [D] laat na die vordering te incasseren.
- c. [A] krijgt geen inzage in de administratie, wordt doelbewust op afstand gehouden en heeft vrijwel geen enkele betrokkenheid meer heeft bij [C] en [D].

Onder deze omstandigheden wordt [A] zodanig in haar rechten en belangen geschaad, dat het voortduren van haar aandeelhouderschap in redelijkheid niet verlangd kan worden.

3.2

[B] heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Dat verweer houdt onder meer in dat zij niet wil meewerken aan het incasseren van de vordering van [C] op [betrokkene 1] omdat de overeenkomst tot betaling van de vergoeding tegen haar wil en onder dwang van [betrokkene 2] althans door misbruik van omstandigheden tot stand is gekomen terwijl voor die vergoeding ook geen redelijke grond bestond, omdat [C] de bedrijfsruimte al in 2011 had verkocht aan de gemeente Bernheze.

3.3

De rechtbank heeft de uittredingsvordering afgewezen. De rechtbank heeft kort gezegd overwogen dat [A] de in 3.1 onder b en c genoemde gronden onvoldoende heeft toegelicht en dat het geschil over (het bestaan van) de vordering op [betrokkene 1] geen grond is voor uittreding omdat minder verstrekkende maatregelen ter oplossing daarvan mogelijk zijn. De rechtbank heeft voorts overwogen dat een waardebeperking van de aandelen niet goed mogelijk is omdat partijen het niet eens zijn over het bestaan van de vordering op [betrokkene 1] en omdat onduidelijkheid bestaat over het bedrag van € 38.000 dat, als onderdeel van de door de gemeente Bernheze verschuldigde koopsom in depot is gesteld met het oog op de kosten van de bodemsanering.

3.4

Grief 2 houdt in dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat [betrokkene 2] Pensioen haar stelling dat zij geen inzage heeft in de administratie en doelbewust als bestuurder op afstand wordt gehouden, onvoldoende heeft onderbouwd. De grief faalt. Vast staat dat [betrokkene 2] de conceptjaarrekening krijgt toegezonden en inzage heeft in de bankrekeningen van de vennootschappen. Voorts kan [A] vragen stellen aan de administrateur van de vennootschappen. In aanmerking genomen dat [C] en [D] geen activiteiten ontplooiën en weinig activa hebben, is de omstandigheid dat, als gevolg van de verstoorde verhouding tussen [betrokkene 2] en [betrokkene 3], [A] en [B] als bestuurders niet (langer) samenwerken, op zichzelf (dat wil zeggen afgezien van de hierna te bespreken kwestie met betrekking tot de vordering op [betrokkene 1]) onvoldoende grond voor toewijzing van de uittredingsvordering. [A] heeft niet gesteld dat zij enige actie heeft ondernomen om te komen tot wijziging van de afspraken met de bank, zodanig dat beide bestuurders slechts gezamenlijk bevoegd zijn tot het doen van betalingen. Voorts heeft [B] ter zitting van 23 juni 2020 verklaard zelfstandig geen betalingen meer te zullen doen. Het standpunt van [betrokkene 2] dat facturen van de administrateur onverschuldigd zijn betaald, berust slechts op een niet onderbouwd vermoeden dat [C] facturen heeft betaald die (deels) betrekking hebben op werkzaamheden die de administrateur voor [B] heeft verricht. Dat de administrateur werkzaamheden (heeft) verricht zonder een daartoe strekkende geldige opdracht van [C], is evenmin onderbouwd. De stelling dat [C], zonder goede reden, in 2013 gedurende enige tijd de betaling van de pensioenuitkering aan [A] heeft opgeschort, is van onvoldoende gewicht voor toewijzing van de uittredingsvordering.

3.5

Met *Grief 3* bestrijdt [A] terecht het oordeel van de rechtbank dat toepassing van artikel 3:300 BW een effectieve maatregel is die minder verstrekkend is dan uittreding van [A] als aandeelhouder. Die bepaling biedt geen oplossing voor een patstelling binnen het bestuur van een vennootschap die zich hier voordoet.

3.6

Grief 1 leidt tot de kern van de zaak. Indien [B] zonder valide reden heeft geweigerd de vordering van [C] op [betrokkene 1] te incasseren, is dat in beginsel voldoende grond voor toewijzing van de uittredingsvordering van [A]. Afgezien van de vordering in rekening-courant op [B] en [A], vormt de (mogelijke) vordering op [betrokkene 1] immers het belangrijkste actief van [C], een vennootschap die na de verkoop van de activa van [D] en het [C] geen ander doel heeft dan het te gelde maken van de resterende vorderingen. Indien [B] zich echter als bestuurder van [C] in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat [C] diende af te zien van het incasseren van de vordering op [betrokkene 1], is de vordering tot uittreding niet toewijsbaar. De stelling van [B] dat voor de gebruiksvergoeding geen (redelijke) grond bestond wordt verworpen omdat [betrokkene 1] ten behoeve van zijn onderneming van de bedrijfsruimte gebruik heeft gemaakt. Wel van belang is of de overeenkomst tussen [C] en [betrokkene 1] over de te betalen gebruiksvergoeding tot stand is gekomen onder invloed van dwang of misbruik van omstandigheden. In dat geval zou [betrokkene 1] op de voet van artikel 3:51 lid 3 BW bij wijze van verweer de vernietiging van de overeenkomst kunnen invoeren en zou de vordering van [C] tot nakoming van die overeenkomst daarop kunnen stranden. [A] heeft betwist dat de gebruiksvergoeding is overeengekomen onder invloed van enig wilsgebrek; de overeenkomst is onder begeleiding van de mediator tot stand gekomen, door partijen in vrijheid ondertekend en gevoegd bij het echtscheidingsconvenant, aldus [A].

3.7

De Ondernemingskamer zal [B] toelaten tot het leveren van bewijs van haar stellingen met betrekking tot de totstandkoming van de overeenkomst tussen [C] en [betrokkene 1] over de gebruiksvergoeding, met het oog op de beantwoording van de vraag of zij in redelijkheid als bestuurder van [C] kon weigeren mee te werken aan het incasseren van de

gebruiksvergoeding.

3.8

Indien de Ondernemingskamer, na bewijslevering, oordeelt dat [B] zonder redelijke grond haar medewerking aan het incasseren door [C] van de vordering op [betrokkene 1] heeft onthouden, is de vordering van [A] tot uittreding in beginsel toewijsbaar en zal de Ondernemingskamer in beginsel een deskundige benoemen ter vaststelling van de waarde van de aandelen (artikel 2:343 lid 2 j. artikel 2:339 BW). Met het oog op die mogelijkheid overweegt de Ondernemingskamer alvast het volgende.

3.9

Bij die waardering geldt in beginsel als peildatum de datum van het tussenarrest waarin wordt geoordeeld dat de vordering toewijsbaar is en het deskundigenbericht over de waarde van de aandelen wordt gelast. Zoals is besproken tijdens de zitting van 23 juni 2020, is, bij de huidige stand van zaken, aannemelijk dat de vordering van [C] op [betrokkene 1] inmiddels is verjaard, zoals [B] heeft aangevoerd. Weliswaar heeft [A] gesteld dat zij namens [C] op enig moment [betrokkene 1] heeft aangemaand, maar op grond van de uitlatingen van partijen ter zitting gaat de Ondernemingskamer er vooralsnog vanuit dat na 1 oktober 2014 de vordering van [C] op [betrokkene 1] niet is gestuit en dat deze inmiddels is verjaard op grond van artikel art. 3:308 BW. Teneinde daarover duidelijkheid te verkrijgen stelt de Ondernemingskamer partijen in de gelegenheid om zich bij akte uit te laten over de vraag of de verjaring van de vordering is gestuit.

3.10

Tijdens de zitting van 23 juni 2020 is tevens aan de orde gekomen of [C] nog enige aanspraak kan maken op het bedrag van € 38.000 dat bij de levering van de bedrijfsruimte aan de gemeente in depot is gesteld met het oog de saneringskosten. Omdat toen slechts bleek dat [betrokkene 3] daarover telefonisch contact met de gemeente had gehad, waarbij de gemeente zou hebben gezegd dat het gehele depotbedrag aan saneringskosten is besteed, stelt de Ondernemingskamer partijen in de gelegenheid om zich bij akte nader uit te laten over de vraag of [C] nog enige aanspraak kan maken op het depotbedrag.

Slotsom

3.11

De slotsom is dat de Ondernemingskamer in afwachting van bewijslevering door [B] en de uitlating door partijen, iedere verdere beslissing zal aanhouden.

4. De beslissing

De Ondernemingskamer:

laat [B] toe tot het bewijs van haar stellingen met betrekking tot de totstandkoming van de overeenkomst tussen [C] en [betrokkene 1] over de gebruiksvergoeding, met het oog op de beantwoording van de vraag of zij in redelijkheid als bestuurder van [C] kon weigeren mee te werken aan het incasseren van de gebruiksvergoeding;

beveelt dat, indien [B] getuigen wil doen horen, een getuigenverhoor zal plaatshebben voor mr. A.W.H. Vink, daartoe tot raadsheer-commissaris aangewezen, in het Paleis van Justitie, IJdok 20 te Amsterdam op een nader te bepalen dag en uur; bepaalt dat de advocaat van [B] uiterlijk op 22 december 2020 de verhinderdata van partijen, hun advocaten en de door [B] voor te brengen getuigen in de periode van januari 2021 tot en met maart 2021 aan de Ondernemingskamer dient op te geven;

verwijst de zaak naar de rol van 22 december 2020 voor uitlating van partijen als bedoeld in r.o. 3.9 en 3.10; houdt iedere verdere beslissing aan.

Dit arrest is gegeven door mr. G.C. Makkink, voorzitter, mr. A.W.H. Vink en mr. A.J. Wolfs, raadsheren, drs. J.S.T. Tiemstra RA en prof. dr. A.J.C.C.M. Loonen, raden, in tegenwoordigheid van mr. S.M. Govers, griffier, en door de rolraadsheer in het openbaar uitgesproken op 10 november 2020.